

νίδα ήσε συγχώρω.) Ναυτάνι τον Σπετσών (καλές ήλιες, έστειλα) "Ησσα τού 1913 έδωσα την έπιστολήν σου είς τον κ. Φιλίδων.) "Άνθος τού Λειψόνων" (εδίβασα τη Μ. Μυστικά σου και τα ημέρα δριώταταί είνος, διότι δὲν είναι μνάτον, να σου πώ λεπτομερές διά μέν μιαν μιαν απάντησιν;) Άνθος τού Αγρούσος (σε συγχώρω) Διακοπέστιον Ζωή (έστειλα) Θησέα (έστειλα) Πανελλήνιον Αλγήη, Έλληδοφόρον Κυανόδενικον καλ. καλ.

Είς δύος έπιστολές έλαβα μετά την 22η Σεπτεμβρίου, θεωρήσω είς τό προσεγγίζεις.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τού 152ου Διαγωνισμού Λύσεων Ανδρούτον—Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Νοεμβρίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' δουν δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

522. Δεξιγύριφος

Μία μετοχὴ τὸ πρῶτόν μου,
Ἀντοιγυμαὶ τὸ δευτέρον μου.
Καὶ φροτηγὸν τετραποδον,
Κοινοτατον, τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπό τού Εκδικητού της Ρόδου

523. Μεταγράμματοι μόροι.

Ἄδικα τὸν κόπο κάνω
Ροῦ, νά βγάλω, σι, νά βάλω :
Μεγαλόνησος τά ἔγα,
Μεγαλόνησος καὶ τάλλο.

Ἐστάλη ὑπό της Τεοταιούχου Ελλάδος

524. Αγραγράμματοι μόροι.

Κριτὴν τού Ἀδού
Ἀγεραμμάτισα
Κ. ενός Ἀπόστολον
Σοῦ ἐσχημάτισα.

Ἐστάλη ὑπό της Ηρωικῆς Σάμου

525. Αἴνημα.

Νῆσος τού Αίγαλον τὸ θηλυκόν μου,
Καρπός δράσος τού οὐδέτερον μου.

Ἐστάλη ὑπό της Λεμεσούνης

526. Μποδιάτισα.

+ =Οι σταυροὶ ἄνθος τού ἄργουν.
* + * =Ἐντομον.

* + * =Κάτοικος χώρας; Ελ.
* + * =Χώρα της Ἐλλάδος;
* + * =Δημοκρατία Ἀμερικ.

Ἐστάλη ὑπό Αιολίνης Μ. Σταυρίδου

527. Επιγραφή.

Ν Ο Δ Κ Ι Ι Α Ο
Ι Υ Σ Υ Σ Τ Τ Χ
Ε Λ Ι Ρ Ι Υ Ι Α Δ
Υ Ε Ο Ι Δ Σ Ν Τ
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐστάλη ὑπό τού Αγράντου Φύλακος

528—532. Μαργινόν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνδὲ γράμματος ἐκάστης τῶν κάτων λέξεων, δι' ἐνός ἀλλού, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σηματισθοῦν ἀλλα τόσαί λέξεις:
Σῦρος, Θάσος, Τήνος, Μήλος, Χίος.

Ἐστάλη ὑπό της Τεονιμίας

533. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτων ζητούμενον λέξεων σηματιζουν ἀρχαῖον ρήτορα:

1. Πτερνόν φύτεύη, 2. Θεά, 3. Αρχαῖος θεός, 4. Νῆσος τού Αίγαλον, 5. Αργανότης, 6. Νῆσος τού Αίγαλον, 7. Μάσσα, 8. Σερχτηγός Ληναῖος, 9. Σόδον φροτηγόν, 10. Πάσκη τού Πόντου.

Ἐστάλη ὑπό τού Αιματωμένου Είρος

534. Φωνητούλιπον.
ν-σ-ν-π-π-μ-τ-ρ-σ-θ-π-
Ἐστάλη ὑπό της Στεναγματού τού Ανέμου

535. Γρέφος
νο νο πι πι
το πο μο θο ου
νο νο πι πι
νο

Ἐστάλη ὑπό της Καρνάτιδος

ΛΥΣΕΙΣ

τοῦ Πνευματικῶν Ασκήσεων τοῦ φύλλου 33.
402. Θυμάτηρ.—403. Θίασος (θεά-σος).—
404. Χημεία (χι, μία).—405. Αἴσα-Ασία.—
406. Ποσειδόν.

407. ΑΡΤΑΒΑΖΟΣ 408.—411. 1. Φ ζ: Ε Ρις (Πλ. Ρι-
Γ ο: ι Ι ο...). 2. Ούς
Α ο: Σ (περιΟΥΣία).
Ν ο: Ο 3. Μηρός (Ο-
Ι Π ΜΗΡΟΣ...). 4.
Σ Υ Χεί (Τυχηρά)
Τ Γ 412. Μηλά-
Α Ι ηο (Μηλ ΜΠΑ
Ν ΝΙΟ...) 413. ΑΡ

ΤΕΜΙΣΙΑ' Αγρι, Ράδος, Ταχύς, Εργοματ., Μα-
ζ., Ισχυρός, Σπληνός, Ισχυρός, Αγροτίζο.).—414.
Νοῦς ὅρος καὶ νοῦς ἀκούει.—415. Ὡς ἐμεγα-
λύνθη τὰ ἔργα σου, Κίριε (ώς ε μέτα-λειν-θήτη
ἔργουσ-κει φοιτ.).

Λαρυγγισῶν, Όσικῶν
καὶ Ρινοφαρνγγικῶν νόσων
εἰδικὸς λατρὸς

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ἐν Εργάτη οὐ πουδάσας τὸν πολλὰ ἔτη, δέχεται ἐν
τῇ Κλινικῇ τοῦ ἀπὸ 10—12 π.μ. καὶ 4—6 μ.π.
Πλατεῖα οὐδὲν ὅδος Δάρον θα

Ποσοῦ σοῦ ἔδωσε τὸ δικτύωμα, Σύλλογος «Ἐλευ-
θερία», νά μᾶς ἐγγράψῃς τὸν πρώτον ως Τα-
μιαν καὶ τὸ δευτέρον ως Γραμμάτια τοῦ Προ-
στοχείατος τῆς Λευκωσίας. Κύπροις Ἐθελοντής καὶ Μ. Γεωργιάδης, Μελή καὶ ἔν-
θερμοὶ υποστηρικταί τῆς «Ἐνθεώσεω».

Επικίν οὐρειον, δέχομαι εὐχαρίστως ἀλλη-
λογραφίαν. Διεύθυνοι μου P. R. Κέρκυρα.
Μία Τρελλούλα.

ΤΟΜΟΙ ΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἔξης: 5, 7, 15,
18, 20, 21, 23) πρὸς φρ. 1
ἕκαστος καὶ ταχυδρομικὸς φρ. 1.10, διὰ
τὸ Εσωτερικόν καὶ 1.30 διὰ τὸ Εξω-
τερικόν.

Τόμοι 11 οἱ ἔξης: 1, 4, 6, 8, 9,
11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς φρ.
2,50 ἔκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος,
3ος, 10ος, 13ος 17ος ἔξηντημηστιν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1914)

Τόμοι 5: τῶν ἔτον 1894, 1895,
1896, 1897, 1898, ὥν ἔκαστος τιμά-
ται: «Ἄδετος φρ. 3—Χρυσός φρ. 6.
Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἀδετος 3,50, χρυσ. 6,50
Διὰ τὸ ξεντερο. » 4--> 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἔτον 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὥν
ἔκαστος τιμάται ἐλευθερος τάχ. τελῶν:

«Ἄδετος φρ. 7—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 9: τῶν ἔτον 1906 ἕως 1914,
ὅντας τιμάται:

«Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἔτον 1915,

ὅντας τιμάται:

«Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 11: τῶν ἔτον 1916,

ὅντας τιμάται:

«Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 12: τῶν ἔτον 1917,

ὅντας τιμάται:

«Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 13: τῶν ἔτον 1918,

ὅντας τιμάται:

«Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 14: τῶν ἔτον 1919,

ὅντας τιμάται:

«Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 15: τῶν ἔτον 1920,

ὅντας τιμάται:

«Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 16: τῶν ἔτον 1921,

ὅντας τιμάται:

«Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 17: τῶν ἔτον 1922,

ὅντας τιμάται:

«Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 18: τῶν ἔτον 1923,

ὅντας τιμάται:

«Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 19: τῶν ἔτον 1924,

ὅντας τιμάται:

«Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 20: τῶν ἔτον 1925,

ὅντας τιμάται:

«Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 21: τῶν ἔτον 1926,

ὅντας τιμάται:

«Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 22: τῶν ἔτον 1927,

</div

"Ιδε τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητού, Κεφ. Β

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Πρωτόπων ή καλή γιαγιά και τὰ μικρά έγγονά της περιπάτουσαν στὸν ώραιο δημόσιο κήπο. Καὶ τέ νὰ πρωτοθαυμάσῃ κανείς! Τὴν πρωΐνη δροσάτικη αὔρα ποὺ άναζωγονούσε, τὰ μεγάλα δένδρα καὶ τὰ γλυκόλαλα ποιών, ἡ τὸν ἀνεμισμό ποὺ κτυπούσε στὸν ἀέρα τὲς φτερούγες του, σὰν σκλαβωμένο πουλί, γεμίζοντας μὲ κρυστάλλινο νερό τ' αὐλάκια ποὺ τρέχαν νὰ ποτίσουν τὰ μοσχομυρισμένα ἄνθη; Η καλλίτερα τές ὅμορφες, τές πολύχρωμες πεταλούδες καὶ τές πρωτεῖς τοῦ ἥλιου ἀχτεῖς ποὺ χρονίζουντα φτερά τους, τὰ δάπτα, τὰ μαβία, τὰ κόκκινα καὶ τὰ γαλάζια; Α', βέβαια, τές πεταλούδες θὰ θέματαις ὁ μικρός, γιατὶ τὸ ζωηρό του βλέμμα ἀνέβοτεριανε μαξινὶ μὲ αὐτές...

Τὶ διμορφή αὐτὴ ή μεγάλη χωματιστὴ πεταλούδη, ποὺ κάθεται στὸ κοκκινού ἐκείνο τριαγάνταφύλλο! Η καρδιὰ τοῦ μικροῦ δὲν βαστᾷ πια καὶ τρέχει νὰ τὴν κυνηγήσῃ. Μᾶς εκείνη τοῦ ξερεύει καὶ πετεψή φτερά, καὶ νόστερα πάλι καμπηλώνει ποὺ πάλι ψηλώνει, σῶν νάθελε νὰ τὸ περιγέλαστη ἡ πονηρή. Ἐπὶ τέλους... η ὡραία πεταλούδα εἶναι αἰχμάλωτη. Ο μικρός τὴν δεῖχνει στὴν γιαγιά του μ' εὐχαρίστηση, ἐνῷ αὐτὴ ἀγάφεια σπαρταρῷ στὸ μικρά τοῦ δάχτυλα καὶ κουνεῖ μ' ἀγονία τὰ κερατάκια της.

— Ξέρεις, Παῦλό μου, τι εἶνε η πεταλούδα; τὸν ρωτάσει τότε η γιαγιά.

— Πουλί, ἀπαντᾷ ὁ μικρός μὲ ἀπορία.

— Ακού, χρυσό μου, νὰ σου τὸ πᾶ, τοῦ λέσι η γιαγιά.

Καὶ καθὼς περιούσαντας δίπλα ἀπὸ ἔνα πάγκο, καθήσατε κ' οἱ δύο, καὶ τὸ μικρὸ ἀγόρακι μὲ τὰ μεγάλα μανόρα μάτια καὶ τὴν ἀκραφαστικὴν φυσιογνωμία, στάθηκε προσεκτικὸν ἡ ἀκούση. Η γιαγιά ἀρχίσε νὰ λέι:

«Σὰν θάψανε τὸν καλό μας Χριστό, οἱ μαθηταὶ του σκορπίσαντα ἀπὸ πάνω του καὶ λίγα τριαντάφυλλα. "Υστέρα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς καὶ ἀνέβηκε στὸν οὐρανούς. Τότε γίνανε καὶ πολλὰ θαύματα. Η ἑκκλησία σχίσθηκε σὲ δύο, οἱ τάφοι ἀνοίξανε, οἱ πεθαμένοι ἀναστηθῆσαν, τὰ ἀγγελικάνικα ψάλλαντα στὸν οὐρανὸν καὶ κήλια δυν ἀλλα. Ἐτοι καὶ ἀπὸ τὰ πεταλὰ τῶν τριανταφύλλων ποὺ ἤτανε σκορπισμένα στὸ σῆμα σῶμά του, ἔγιναν η πεταλούδες».

Ἐνο! «Α!» ἀκούστηκε τότε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ μικροῦ ἀγοριοῦ... Η μεγάλη πεταλούδη πετεψάλι, καθερφετίσσωντας στὸν ἥλιο τὰ ἀραχνούραντα φτερά της, ἐνῷ στὰ δύο δάκτυλα τοῦ μικροῦ τῆς δημίου μένει ἀκόμη τὸ πολύχρωμο κνούσι τῆς χρυσῆς φρεσοῦταις της...»

Πανελλήνιος Πόθος

ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

— Φράουλα... Φράουλα, κατέβα λοιπόν. Σὲ περιμένουμεν δῆλοι στὸ τραπέζι... Τὶ κάμνεις αὐτοῦ;

— Αμέσως, σφραγίσα. Κάτι ἔγκαιρα. Ε-

τοιμάζω νὰ στείλω ἐντόνους διαμαρτυρίας πρὸς τὴν Διάπλασιν.

— Μπά! Μὲ τὰ σωστὰ σου είσαι; Διαμαρτυρίας στὴν ἀγαπητὴν σου Διάπλασι; καὶ γιατὶ;

— Βρές ἀδελφέ, ὑπορέεται αὐτὸ τὸ πρότιμο; Θὰ τῆς συστήσω νὰ προσέχῃ ἀλλοτε εἰς τὴν ἀκρογόνη τῶν διὰ τὸ 1916, ἔχουν τὸ προσδόμιον ὑπορράσσον τὸν τόμον τῆς "Διαπλάσεως" τὸν ἑταῖρον 1899 ἔως 1905, δῆλος μαζὶ ἡ χωριστὰ ἔνα ἔκαστον, τιμωμένον ἀρχικῶς δραχμ. 7, ἀντὶ δρ. 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμ. 7), τὸν δὲ τόμον τὸν 1906 ἔως 1914, δῆλος μαζὶ ἡ χωριστὰ ἔνα ἔκαστον, τιμωμένον ἀρχικῶς δραχμ. 8, ἀντὶ δραχμ. 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7,50).

— Μά τι δέν είδα ποτὲ νὰ πιάσετε βελόνα για τὸν πινέλο;

— Μήν παρακενεύεσθε... Τώρα θὰ ἰδητε. Δὲν μου λέτε: ἂν ἐγὼ δέν κρατοῦσα τὸ πανί, πᾶς θὰ ἔρθετε;

— Αὐτὸ μόνον! Επιτέλους, ἀν δὲν τὸ κρατοῦσες, θά...θὰ παρατούσα τὸ ράψιμο. Μεγάλη δουλειά, βλέπετε! Τὶ εἰνε ἔνα πληροφάρμιο;

— Καὶ ἀν ἐγὼ δέν ἔκρατοῦσα τὸ πηγούνι, πῶς θὰ ἔκραβε—οταν τρώτε—τὸ κρέας;

— Θά το ἔπιαν τόμε μὲ τὸ κέρι...

— Άλλα θὰ ἔραινεθε μέγενης.

— Εστω, δὲν θὰ ἔραινοσσον δύως καὶ σὺ οἵτι μὲ βοηθείς.

— Καλά, ἀν δὲν σύνχρονου τὰ γιαγιά μου, τὰ δάκτυλα μου τὰ δρυγανα που πάτησε, τὶ θὰ ἔκάμινε τότε;

— Μ' μρού εἰν ἔστι, δις ἔλλω γράμμα πετάνω τοῦ πολλάχιστον ἀπὸ τὴν πεταλούδην.

— Καὶ ἀν δὲν σάς ἔβοηθούσα εἰς τὸ ζύμωμα, τὶ φωμὶ θὰ ἔτρωγατε; Θὰ προτιμούσατε νὰ μένετε νυστική;

— Οχι! ἄλλα...

— Τι ἄλλα;

— Νά., ξέρω... δὲν ξέρω...

— Βλέπετε λοιπόν, ἀδελφή μου, πῶς ἔχεις τὴν ἀνάγκην μου! Μήν είσαι ἔγωτστο. Στεπερινόν λογαριασμού του, δύοτε, κατὰ τὸν κανονισμόν, μόνο σύντομον τίτλον τοῦ λάνκαρφερούν εἰς τὰ πάποτέλεσματα, τὰ δύοτε ἀποτιμάσονται ἡδη καὶ θὰ δημοσιεύθωνται.

— Α' φράια! ξέρετε καὶ φράουλες....

— Ποσό μόστιμον, ἀρέσουν... Δῶσε μου σὲ παρακαλῶ.

— Τι νόστιμες ποὺ εἶνε καὶ...

— Καλέ τι κανεῖς ξεκι! Αὐτοκονεῖ!

— Τρώγεσαι! Ανθρωποτράγος; ξηνες;!

— Κόκκαλο η Φράουλα

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Σὲ ἀγαποῦμε, ὁ θάλασσα,

Γιατὶ τὰ κύματα σου

Σὲν οποῦντε στάγκοργαλί

Φύλοντας τὴν ἀπῆτη,

Μᾶς ἐνθυμίζουν γλυκά

Τὸ γλυκό τους χοῦμα,

Ποῦ στεφανώντων σὲ ἀρρόσο,

Τὸ λέβαζο μας τὸ ἔνδοξο

Ποῦ λάμπεισι τὸν ἥλιο.

Καὶ νοιώθουμε νὰ λαζαροῦν

Βαθεὶα μει', στὴν καρδιά μας

· Η ἐπίλεσ μας κ' οἱ πόδοι μας

Ποῦ δὲν ορθοῦντε ποτὲ,

Καὶ καροτεροῦμε δύο κ' ἔδω,

Στὴν εὐμοσφή μας κύπρο,

Τὸν "Ηλιο τῆς" Ελευθεριας,

Τῆς Δέκτης της Σηματα

ΑΙ ΔΥΟ ΧΕΙΡΕΣ

— Πιστεύω πῶς, θὰ τὸ διμολογήσετε

κυρία άφιστεά, διτὶ εἰσθε της πρώτης...

— Συγγράμη, ἀδελφή μου, ἀδικα μὲ κατηγορεῖτε. Τεμπέλια ἔγω...

— Καὶ δύος είναι φρέσι φρανερός: Δὲν μου λέτε, τὶ κάνετε τοῦ λόγου σας; Μήπως

ράβετε η μήπως κεντάτε; Μήπως κατὰ τύχην ζωγραφίζετε; αϊ;

— Δὲν ράβω ούτε ζωγραφίζω. Απλούστατα σας βριθών εἰς δόλια.

— Αστειεύεσθε, ἀδελφή μου;

— Καθόλου!

— Μᾶς ἐγώ δὲν είδα ποτὲ νὰ πιάσετε βελόνα για τὸν πινέλο.

— Μήν παρακενεύεσθε... Τώρα θὰ ἰδητε. Δὲν μου λέτε: ἂν ἐγώ δὲν κρατοῦσα τὸ πανί, πᾶς θὰ ἔρθετε;

— Αὐτὸ μόνον! Επιτέλους, ἀν δὲν τὸ κρατοῦσες, θά...θὰ παρατούσα τὸ ράψιμο. Μεγάλη δουλειά, βλέπετε! Τὰ οπίστες σας εἰνε ἔνα πληροφάρμιο;

— Καὶ ἀν ἐγὼ δέν ἔκρατοῦσα τὸ πηγούνι, πῶς θὰ ἔκραβε—οταν τρώτε—τὸ κρέας;

— Θά το ἔπιαν τόμε μὲ τὸ κέρι...

— Άλλα θὰ ἔραινε μέγενης.

— Εστω, δὲν θὰ ἔραινοσσον δύως καὶ σὺ οἵτι μὲ βοηθείς.

— Καλά, ἀν δὲν σύνχρονου τὰ γιαγιά μου, τὰ δάκτυλα μου που πάτησε, τὶ θὰ ἔκάμινε τότε;

— Μ' αὐτὸν, μάρμαρά μου! Α' ληρά φράμης τοῦ λάνκαρφερούντος τοῦ κανονισμούν λογαριασμού του, δύοτε, κατὰ τὸν κανονισμόν, μόνο σύντομον τίτλον τοῦ λάνκαρφερούντο

